

DE STRIJD OM DE ZUIDPOOL

Anneke Blankemeijer-Jansen

Voor Arno

2016

Anneke Blankemeijer-Jansen

1^e druk

Hardenberg

INHOUD

Het begin		7
1	Het standbeeld	9
2	Naar de Zuidpool met de Discovery	14
3	Een vreemde ontmoeting	23
4	De ezel en de leeuw	33
5	De reis met de Terra Nova	45
6	De lange winter	52
7	De weg naar het Poolplateau	60
8	De Zuidpool in zicht	63
9	De lange reis terug	67
10	De zoektocht naar Scott	70
11	De boot van Shackleton	86
12	Verlaat het schip!	92
13	Drijvend op het ijs	95
14	Op zoek naar redding	104
15	Het eiland over	109
16	De mannen van de Aurora	113
17	De koudste winter	120
18	Shackleton's laatste reis	134
19	De Discovery	140
20	Terug naar de hut	155
Nawoord		169

Antarctica

Naar Zuid-Amerika

0 1000 2000 km

Zuid-Atlantische Zee

Indische Oceaan

Zuidelijke
Grote Oceaan

De Ijsbarrière

Ross
Eiland

Naar Nieuw Zeeland
en
Australië

Het begin

4 januari 1912, het Poolplateau

“Het is zo ver. Goede reis terug.” Het afscheid is kort. Er valt niet veel te zeggen. De acht mannen zijn sinds de vorige avond opgesplitst. Vijf trekken er verder naar het zuiden, het einddoel ligt iets meer dan tweehonderd kilometer verderop. De andere drie mannen blijven kijken tot het laatste stipje verdwijnt tegen de witte achtergrond. “Kom, tijd om te gaan”, zegt de oudste en ze draaien zich om en richten zich op het noorden waar de houten blokhut op hen wacht.

Eind maart 1912, op de Grote IJsvlakte

Met een diepe zucht legt hij het potlood neer en kijkt nog eenmaal in het schemerlicht naar de laatste regels die hij zojuist heeft opgeschreven. Iets verderop ligt Birdie weggedoken in een slaapzak die hij helemaal over zijn hoofd heen heeft getrokken. Tussen hen in ligt zijn beste vriend Edward, ook hij is stil. Hij stopt het dagboek en het potlood in de waterdichte tas die hij bij zich heeft en bergt deze goed op. Hij draait zich op zijn zij en slaat zijn arm om de man naast hem. Buiten raast de storm oorverdovend door en de tent wordt langzaam steeds verder ondergesneeuwd.

Tien jaar later

4 januari 1922, Zuid-Georgië

‘Het is een prachtige avond met een enkele ster in de nacht, als een edelsteen boven de baai’, schrijft de man in de kajuit. De stank van de walvissen dringt door de spanten heen, maar geeft ook iets vertrouwds. Na de stormen van de afgelopen dagen is de rust in de haven een weldaad. Aan boord zijn de anderen bezig met de voorbereidingen van de uitgestelde Kerstviering. Hij staat op en strekt zijn pijnlijke rug voor hij zich op zijn bed uitstrekt. De hevige steken in zijn borstkas nemen gelukkig ook wat af.

1 Het standbeeld

“Hé mam, kijk eens!”, roept Rob opgewonden en hij rent naar zijn ouders toe. “Ik heb hem gevonden!” Lachend kijkt zijn moeder hem aan en loopt met hem mee. “Wat heb je gezien jochie?”, zegt ze terwijl ze hem over zijn bol aait. “Zijn naam staat op dat standbeeld. Dat moet hem zijn. Maar de rest kan ik niet lezen. Ex..plo..rer.”

Half verscholen onder de bladeren van grote bomen staat een standbeeld van een man met een stok in zijn hand. Op de sokkel staat zijn naam: Robert Falcon Scott. “Je hebt hem gevonden Rob. Dat is nu de beroemde zuidpoolreiziger Scott. Explorer betekent eigenlijk ontdekkingsreiziger en dat was hij ook. Hij was een van de eersten die probeerde op de Zuidpool te komen. Toen hij er uiteindelijk met zijn vier reisgenoten kwam, was hij net te laat. Iemand anders was hem voor geweest.”

“Maak je een foto pap?”, vraagt Rob aan zijn vader die net met zijn broertje Lars komt aangewandeld en lachend het vrolijke tafereel bekijkt. “Tuurlijk kerel, ga er maar bij staan.”

“Mam, ken jij het verhaal van Scott?”, vraagt Rob terwijl hij probeert stil te staan. Zijn moeder is juf en weet van heel veel dingen wel iets af. Hij kijkt haar smekend aan. Zou ze dit verhaal ook kennen? “Schiet eens even op pap, die foto is toch zo gemaakt? En maak je er wel even een extra, voor het geval hij mislukt!”

“Ja hoor, kalmpjes aan”, bromt zijn vader. “Kom Lars, ga er ook maar even bij staan.”

“Weet je wat Rob, we zijn bijna bij het park en daar kunnen we wel even gaan zitten en vertel ik je het eerste stuk. Het is een lang verhaal van een moeilijke reis die bij elkaar wel twee jaar heeft geduurd.”

“Dag Robert”, zwaait Rob naar het standbeeld voor hij huppelend achter zijn ouders aan rent en nog even omkijkt. Verbeeldt hij het zich of knipoogt de man naar hen terug voor hij weer recht voor zich uit staart?

Een kwartiertje later komen Rob, Lars en hun ouders aan in het park. Lars rent opgewonden naar de grote logge vogels die langzaam over het pad lopen. Zijn vader rent achter hem aan en pakt hem snel bij zijn arm. “Rustig Lars, je maakt ze aan het schrikken. Het zijn pelikanen. Die ken je wel uit Wildlands in Emmen, weet je nog? Laat ze maar met rust.”

“Van zo dichtbij heb ik ze nog nooit gezien en ze staan niet eens achter een hek”, zegt Lars verwonderd. De pelikaan kijkt hem aan en blijft rustig staan.

“Hoe kan ik er nu langs?”, vraagt Lars. “Ga maar even op dat bankje achter ons zitten, dan kun je ze rustig bekijken en gaan ze vanzelf wel weg.” Hand in hand lopen papa en Lars naar het bankje waar mama en Rob al zijn gaan zitten. “Wil je ook een boterham Lars, of liever iets te drinken?” Rob pakt het broodje aan en neemt een grote hap. Van al dat wandelen heeft hij flinke trek gekregen.

Twee dagen geleden zijn Rob en zijn ouders met de trein naar Londen gekomen. Het is zomervakantie en ze blijven een hele week in een appartement in de stad. De eerste dag hebben ze niet veel meer gedaan dan reizen. Maar dat was heel gezellig. In de trein hebben ze gekwartet, lekker van de broodjes gegeten die mama had meegenomen en veel getekend. Mama had net als iedere andere vakantie een map gemaakt met allerlei kleurplaten die ze van internet had geprint. Veel Starwars, dino 's voor Lars en ook een stapel van Harry Potter waar ze allebei dol op zijn. Ook had mam een stel kleurplaten van de stad zelf geprint. Van de dubbeldekkers, de Big Ben en de Tower Bridge. Nou die dubbeldekker bussen hadden ze nog volop zien rijden en de Big Ben hadden ze vanmorgen ook al gezien toen ze met de metro naar de rivier waren gegaan. Het is wel spannend steeds in die metro, maar het gaat ook wel reuzesnel zo onder de grond.

Vlakbij het appartement is een groot park met een beeldje van Peter Pan en papa heeft de eerste avond het verhaal van de jongen die niet groot wilde worden nog eens voorgelezen. Gisteren zijn ze na het ontbijt eerst naar het park gegaan en hebben het beeldje opgezocht. Een heel eind verder vonden ze ook nog de Peter Pan speeltuin. Daar waren ze niet weg te slaan. Mama was na een uurtje alleen de stad in gegaan om naar boeken te gaan kijken. Papa zei nog: “alleen kijken en niet kopen Anouk!”, maar van tevoren wisten ze al dat dat niet zou lukken. Rob had de weddenschap gewonnen. Lars, hij en papa hadden gewed om een ijsje hoeveel boeken mama mee terug zou nemen: het waren er drie! Papa had mama hoofdschuddend aangekeken: “En we hebben al kastruimte te weinig!”, had hij brommend gezegd. Maar Rob wist wel beter. Vandaag of morgen zou ook papa zich niet in kunnen houden en er was nog ruimte genoeg in de koffer!

Vandaag hebben ze gekeken bij het paleis van de koningin en nu waren ze een beetje aan het rondlopen toen hij ineens dat beeld zag. “Zeg mam, hoe zat het nou met Robert van de Zuidpool? Je zou gaan vertellen! Heb je er thuis trouwens een boek van?”

“Een heleboel, maar die zijn allemaal in het Engels, dus dat kun je nog niet lezen vent. Maar luister dan maar...”

Robert Falcon Scott werd geboren op 6 juni 1868. Dat is bijna 148 jaar geleden. Zijn vader John had niet zo'n beste gezondheid en was de jongste van acht kinderen. Hij ging niet zoals zijn oudere broers in het leger, maar erfde een kleine brouwerij in Plymouth, een havenstad aan de zee. Robert werd vernoemd naar zijn grootvader en werd geboren in het familiehuis Outlands, vlakbij Devonport. Robert had er een geweldige tijd, want het kleine landhuis had niet alleen een beekje waarin hij kon vissen

aan het einde van de tuin, er waren ook een stel honden en een brutale pauw. Hij hoefde geen klusjes te doen, want in de tuin liepen een paar tuinmannen en in het huis werkten de dienstmeisjes.

Zijn moeder kwam net als zijn vader uit een familie waarvan de meeste mannen naar zee gingen en dienden bij de marine. De Engelse marine was in die dagen heer en meester over de wereldzeeën. Robert, of Con zoals hij door zijn zussen Ettie en Rose werd genoemd, kreeg later nog een kleiner broertje Archie en een zusje Katherine. Hij hield ervan om op zijn buik, liggend in het gras, te spelen en weg te dromen. Hij was een zachtaardige jongen die niet alleen hield van dromen, maar ook beslist niet tegen bloed kon of dieren die pijn hadden. In die tijd moesten jongens echter stoer zijn en niet flauwvallen van een beetje bloed, dus Con werkte er hard aan om een beetje stoerder te worden.

Hij was een beetje verlegen en droomde graag. Hij had een zwakke gezondheid en was niet al te groot voor zijn leeftijd, maar had op Outlands een geweldige kindertijd. Hij was dolblij met zijn ouders: zijn vader kon weleens erg boos worden, maar was een fijne vent en Con aanbad zijn moeder.

Toen Con dertien was ging hij naar zee en diende op zijn eerste schip de HMS Boadicea, genoemd naar een beroemde Engelse heldin uit vroegere tijden. Hij werkte hard en leerde de kneepjes van het varen op een zeilschip. Door weer en wind werd hij het want ingejaagd om de zeilen bij te zetten. Vaak zat hij veertig meter hoog in de mast en als zijn wacht was afgelopen viel hij uitgeput in slaap in zijn hangmat benedendeks. Con leerde al gauw dat klagen of dagdromen geen enkele zin had: het enige wat dat opleverde was een pak slaag of een extra dienst van enkele uren aan dek. Hij leerde ook zijn heimwee, angsten en gebrek aan zelfvertrouwen te onderdrukken.

Twee jaar later verruilde hij de HMS Boadicea voor achtereenvolgens de HMS Liberty, de HMS Monarch en de HMS Rover. Hij kreeg goede beoordelingen en op zijn achttiende was hij in de Caraïben toen hij de man ontmoette die zijn leven zou veranderen.

Af en toe was er tijd voor ontspanning en op een dag werd er een zeilrace georganiseerd in de baai van St. Kitts. Con wist de race net te winnen en werd uitgenodigd om een paar dagen later te dineren aan boord van de HMS Active. Daar ontmoette hij Clements Markham, een geograaf van middelbare leeftijd, die erg onder de indruk was van de jonge officier. Ze hadden een geweldige avond.

Na het diner ging Con weer aan het werk. In de winter ging hij terug naar Engeland voor een aantal cursussen aan de marineschool in Greenwich. Hij deed het geweldig en werd bevorderd tot onderluitenant. In de zomer van 1891 had hij eindelijk weer even vrij en bracht de zomer door bij zijn familie op Outlands. Hij was nu 22 jaar en vrij man. Hij verdiende geld genoeg, was onafhankelijk en speelde de hele zomer golf met zijn broers en tennis met zijn zussen.

Een paar jaar later kwam aan die zorgeloze tijd plotseling een einde toen hij van zijn moeder een verdrietige brief kreeg. Al het geld was op. Zijn vader had de brouwerij verkocht en werkte voor zijn plezier in de kassen bij het familiehuis, maar hij had zijn geld slecht geïnvesteerd en de familie moest hun huis uit. Zijn vader vond een baan als manager van een kleine brouwerij. Cons drie zussen moesten nu ook op zoek naar werk, maar de schok was te groot. Drie jaar later, in oktober 1897 stierf vader Scott op 66-jarige leeftijd aan een hartkwaal. Zijn vrouw liet hij arm en zonder geld achter.

Con vroeg overplaatsing aan en kwam vlakbij Devonport te werken waar hij hielp met de verkoop van het familiehuis en ervoor zorgde dat zijn moeder en zussen comfortabel konden gaan wonen in Somerset. Zijn moeder trok bij zijn zussen Monsie en Kate in. Haar lot hing af van haar twee zoons die weliswaar bij de marine zaten, maar daar niet genoeg verdienden om ook voor hun moeder te kunnen zorgen. Archie werkte ondertussen in West-Afrika en veranderde van baan. Zijn salaris steeg flink en hij stuurde zoveel mogelijk naar huis. Con stuurde ook wat hij kon en had zelf nauwelijks iets over. Een weekendje weg naar de kust was niet meer mogelijk. Elke penny werd drie keer omgedraaid voor hij kon besluiten waar hij hem aan uitgaf. Uitgaan met vrienden zat er niet meer in want hij had zelf geen geld om een rondje te geven. In de herfst van 1898 kwam Archie thuis met verlof en Con nam hem mee voor een reis langs de Ierse kust op zijn schip de HMS Majestic. Dit zou de laatste trip van de twee broers worden. Een maand later was het voorbij. Archie had na een partij golf met vrienden tyfus gekregen en stierf binnen een week. Zijn moeder en twee zussen waren nu volledig van Con afhankelijk.

In diezelfde tijd kwam hij weer Clements Markham tegen, dit keer heel toevallig in de stad. Markham was intussen de voorzitter van het Koninklijk Aardrijkskundig Genootschap geworden. Die middag hoorde Con voor het eerst van Markhams plannen om een expeditie naar de Zuidpool uit te rusten. Zelf had Scott er nog niet al te veel zin in. Het idee om daarheen te gaan was nog nooit in hem opgekomen. Aan de andere kant voelde hij zich al een tijdje rusteloos en was hij op zoek naar een manier om het leven meer in eigen hand te nemen in plaats van zich te laten leiden door waar de marine hem bracht. De ontmoeting met Markham zette hem aan het denken. Niet veel later stuurde hij Markham een brief waarin hij meldde dat hij bij nader inzien wel het commando van de expeditie voor zijn rekening wilde nemen, als dat aan de orde zou komen. Toen hij dat had gedaan keerde Robert Scott Londen de rug toe en ging weer aan boord van de Majestic.

Terwijl Scott weer op zee was barstten op het vasteland de discussies weer los. Markham wilde dat de Engelsen als eerste op de Zuidpool zouden staan. In de jaren ervoor werden steeds kleine stukjes van Antarctica ontdekt. De meeste schepen gingen op zoek naar nieuwe jachtgronden om op zeehonden en walvissen te jagen en omdat er rond Zuid-Amerika bijna geen zeehond of walvis meer te vinden was, gingen de schepen steeds verder naar het zuiden. Maar op de vragen of de Zuidpool ergens midden in de zee lag of op een stuk land en of er misschien toch een zuidelijk continent

was, wist niemand het antwoord. Markham verklaarde in 1895 tijdens een vergadering van het Koninklijk Aardrijkskundig Genootschap dat er nu maar eens op zoek gegaan moest worden naar het zuidelijke continent. In de 19^e eeuw waren vele schepen en ontdekkingsreizigers richting de Noordpool gegaan, waar trouwens ook nog niemand een voet had gezet, maar nu was het de beurt aan de Zuidpool. En volgens Markham was er maar een man die de expeditie kon leiden: Robert Falcon Scott.

Zonder dat Con het wist was Markham hem gaan volgen in de jaren na hun eerste ontmoeting tijdens het etentje op zee. Rond de eeuwwisseling had Markham het nodige geld bij elkaar gebedeld om de expeditie in gang te zetten. Hij had geld gekregen van de regering, van zijn eigen organisatie en van enkele rijke Engelse fabrikanten. En heel belangrijk: van de Engelse kroonprins die de reis van groot belang vond.

Het doel van de expeditie was meervoudig: niet alleen moest onderzocht worden hoe Antarctica er eigenlijk uitzag, maar ook moest er wetenschappelijk onderzoek gedaan worden naar het weer in de regio, de werking van de kompassen, welke dieren en planten er te vinden waren en welke gesteenten er voorkwamen. Markham vond het erg belangrijk dat er aardrijkskundige ontdekkingen werden gedaan (oftewel dat er zoveel mogelijk land in kaart zou worden gebracht), maar ook zou het een goede kans zijn voor jonge marinemannen om zichzelf te bewijzen in tijden van vrede. De Engelse marine stond er namelijk al een tijdje niet zo goed meer voor. Ze was de macht op zee na een aantal oorlogen aan het verliezen en door marinemensen op deze tocht mee te nemen zou er weer eer en glorie te behalen zijn. Hij vond dan ook dat een marineman de leider van de expeditie zou moeten zijn. Andere grote geldschieters waren het daar niet mee eens en gaven de voorkeur aan een wetenschapper, een geleerde. Aan boord van het schip dat hen naar de Zuidpool zou brengen mocht best een marineman de baas zijn, echter, als het ging om het werk op het vasteland (als dat er zou zijn) dan waren de wetenschappers heer en meester. Op 25 mei 1900 werden ze het eindelijk eens en Robert Scott werd benoemd tot algemeen leider van de expeditie. Een van de andere kanshebbers voor de functie was professor Gregory uit Australië die eigenlijk de baan al had gekregen en aangenomen. Toen hij in Engeland arriveerde hoorde hij dat Scott alsnog tot leider van de expeditie was benoemd. Hij was verschrikkelijk boos en probeerde het tij nog te keren, maar het feit lag er. Scott zou zijn eerste reis naar de Zuidpool gaan maken.

2 Naar de Zuidpool met de Discovery

Ademloos had Rob naar het verhaal van zijn moeder geluisterd. Wauw, die Robert had al heel wat mee gemaakt. Varen op een zeilschip leek hem ook wel wat. Hij had net zijn C-diploma voor zwemmen gehaald en papa had beloofd dat hij in de zomer een keer mee mocht zeilen op de Loosdrechtse Plassen. Daar ging papa ieder jaar met een vriend een dag zeilen. Eén keer was hij mee geweest. Hij wist het zich niet echt te herinneren, maar hij kende de foto's: hij was net drie jaar geweest en stond verlegen op een klein bootje met een groot zwemvest aan. Papa vertelde altijd in geuren en kleuren dat hij zijn drinkbeker overboord had laten vallen en dat ze hem nog net wisten op te vissen voor hij naar de bodem zou zinken.

In de vakanties gingen ze vaak naar havenplaatsjes toe om naar oude zeilboten te kijken. Zo was hij al op de Amsterdam en de Batavia geweest, maar ja, dat waren geen echt oude schepen, die waren nagemaakt. Maar om daar eens mee te zeilen, nou dat leek hem wel wat. "Huh, wat...", geschrokken kijkt Rob zijn vader aan. "Gaan we weer? Oh goed...maar mam, vertel je voor we naar bed gaan verder?" Nadat ze het beloofd had stond hij op en zag wat meer van zijn omgeving. Hij was helemaal weggedroomd... Dat had hij wel meer als hij een spannend boek las of wanneer de juf in de klas een mooi verhaal voorlas. In gedachten maakte hij dan de hele reis zelf mee en soms droomde hij dan 's nachts zelfs verder.

Het was een heerlijke dag met een waterig zonnetje. Na de wandeling door het park waren ze nog doorgelopen naar de rivier. Ooit was Scott hier vandaan vertrokken met zijn schip de Discovery, op zoek naar onbekende gebieden. Naar kou en ijs. Want dat het op de Zuidpool koud was en er veel sneeuw en ijs was, wist hij wel. Ook had hij wel gehoord dat het ijs door het warmer worden van de aarde sneller smolt en dat er grote ijsbergen rondreven.

Op weg naar het appartement had mama nog snel wat boodschappen gedaan in de supermarkt om de hoek. Rob was moe van het lopen en ging lekker op bed liggen. Het zou toch nog wel even duren voor mama het eten klaar had. Uit zijn kleurplatenmap haalde hij een wit vel en met een paar halen tekende hij het standbeeld na. Had hij het zich nou verbeeld van die knipoog? Zachtjes soesde Rob weg en zijn schetsboek gleed van het bed af.

Hij liep in zijn eentje door het park voor het appartement. Om hem heen bloeiden de viooltjes in allerlei kleuren. Hij was op weg naar het beeldje van Peter Pan. Het beeldje was veel kleiner dan hij zich had voorgesteld. Peter blies op zijn fluit en om hem heen waren de dieren van Nooitgedachtland en de zeemeerminnen aan het luisteren.

Bij het beeld stond al een man. Hè, jammer, Rob had gehoopt alleen te zijn en er even lekker bij te kunnen gaan zitten. Toen ze er van de week waren geweest was het zo druk geweest met allemaal andere kinderen die door elkaar liepen te roepen. Hij wilde er nu eigenlijk even alleen bij zitten.

De man zag hem op een afstandje staan en wees op het beeldje. Wat hij zei kon Rob niet helemaal verstaan. Zo goed was zijn Engels nu ook weer niet. Hij deed wel alsof hij altijd alles begreep, maar eigenlijk kon hij er niks van. Hij keek de man nog eens goed aan en zag dat hij ergens wel iets bekends had. Hij had een soort blauw uniform aan. De man wees nog eens naar het beeldje en Rob kwam iets dichterbij staan. "Peter Pan. Dat is Peter Pan", zei hij en liet de man de naam op het bord zien onderaan de sokkel. De man knikte. "My friend", zei hij en wees op de naam van de bedenker van het jongetje. Dat was J. M. Barrie had zijn moeder verteld. Dat had Rob nooit geweten; hij kende eigenlijk alleen Peter Pan van de Disney-film. Maar nu wist hij het wel. Maar wat bedoelde die man nu met 'my friend'. Dat betekende 'mijn vriend', zo ver kwam hij nog wel met Engels. "Yes. Peter Pan, friend children", knikte Rob. De man wees nog eens naar het bronzen bord. "Barrie, my friend." Nou. Die man was een beetje van lotje, dacht Rob. Barrie was allang dood, dat kon nooit zijn vriend zijn. Deze man was nog jong, leek zeker 10 jaar jonger dan zijn eigen vader... Rob was eigenlijk van plan om de man te groeten, maar ineens draaide deze zich om en verdween...

"Rob, eten klaar", zijn moeder kijkt even de kamer in en slaapdronken hijst Rob zich overeind. Hij rekt zich even lekker uit. "Ja, ik kom. Ik was in slaap gevallen." Hij raapt de map op van de grond en stopte de tekening erin terug. Even later zitten ze met z'n allen aan de pasta. Mam heeft weer lekker gekookt, dat kan ze bijna even goed als verhalen vertellen. Lars heeft de hele tijd tv gekeken, nou ja, naar de dvd van Starwars dan. Op de tv zijn alleen maar Engelse zenders. Niet dat dat zo erg is, maar af en toe gewoon even Nederlands is ook wel fijn.

"Nou jochie, heb je lekker geslapen?", vraagt zijn vader. Zijn hand gaat door Rob's kuif, die eigenlijk nooit echt netjes wil zitten. "Hmm, ja hoor. Ik heb alleen weer maf gedroomd, maar ik ben vergeten waarover", mompelt hij. Dat is eigenlijk niet helemaal waar, maar hij heeft even geen zin om zijn droom te vertellen. Hij kan ze nooit helemaal goed navertellen en meestal is hij de helft al weer kwijt als hij ze probeert te herinneren.

Na het eten ruimt Rob samen met mama de afwasmachine in. "Vertel je straks nog even verder over Scott?", vraagt hij terwijl hij het vaatwasblokje in de machine doet. "We gaan straks eerst nog even samen lezen en als Lars naar bed is zal ik je iets laten zien", belooft ze. Mama zet even koffie terwijl papa Lars vast in bad doet. Vanuit de badkamer klinkt de zware stem van papa en de schaterlach van zijn kleinere broer. "Kom Rob, ga je ook even in bad en doe daarna vast je pyjama aan", stelt mama voor, terwijl ze even lekker op de bank gaat zitten met een van haar nieuwe boeken.

Rob verdwijnt in de badkamer. Zijn broertje is net uit bad en zit op het matje met een handdoek om. “Heb je een fijne dag gehad?”, vraagt papa. “Ja, ik vind het fijn hier. Ik vind het wel lastig dat ik niet zo goed Engels kan. Dan kan ik de bordjes niet zo goed lezen in het museum of mensen niet verstaan die tegen me praten.”

“Dat kan ik me voorstellen maar je leert het vanzelf. En wat je niet weet, vraag je toch?” Dat is waar, maar Rob zat eigenlijk even terug te denken aan zijn droom. Hij had best aan die meneer willen vragen wat hij bedoelde bij dat beeldje van Peter Pan, maar hij durfde niet echt. “Mama laat me straks wat zien heeft ze beloofd, en het heeft te maken met die Scott”, vertelt hij tegen pap. “Zo, zo heeft ze dat beloofd”, papa kijkt hem glimlachend aan. “Dan zou ik maar opschieten met dat bad.”

Frisgewassen komt Rob even later uit de badkamer. Lars ligt al tegen mama aan op de rode bank. Samen lezen ze uit een boekje. Zijn broertje zit in groep 3 en kan al heel goed lezen. Zelf vond hij het in het begin minder makkelijk, maar nu hij de slag te pakken heeft en boeken kan lezen die hij zelf leuk vindt, komt hij graag in de bieb. Hij heeft van mama De Kleine Kapitein geleend. Hij loopt naar zijn slaapkamer en pakt het boek van zijn nachtkastje. Mama en Lars zijn net klaar met lezen en Lars kruipt bij haar op schoot. Papa loopt naar de keuken om de koffie in te schenken. Voor Lars en Rob pakt hij een glaasje sap en komt dan bij Rob op de bank zitten. “Hoe ver ben je al?”, vraagt hij. “Hier”, wijst Rob. “Ze zijn op het eiland aangekomen en bange Toontje hangt net hoog in de boom aan een tak.”

“Waar zijn de matrozen?”, papa begint aan het nieuwe hoofdstuk. Rob neemt even een slok van zijn sap en pakt een koekje uit de trommel die mama hem voorhoudt. Knabbelend kruipt hij tegen papa aan. Als ze thuis zijn is papa vaak laat. Hij werkt ver weg en blijft soms een nachtje over. Maar meestal probeert hij thuis te komen. Lars en hij hebben dan al met mama gegeten en zitten in pyjama op hem te wachten. Pap trekt dan snel zijn nette werkkleren uit en als hij heeft gegeten is het bedtijd voor hen. Maar elke avond leest papa dan eerst een stukje voor. Even samen de dag doorpraten en dan gaat hij slapen. Het gebeurt heel vaak dat Lars al tijdens het lezen in slaap valt. Voor de vakantie had papa net een boek uit. Ze hebben samen de Hobbit gelezen en ze zijn vergeten een nieuw boek mee te nemen. Daarom leest pap nu een stukje uit de Kleine Kapitein met hem samen.

Als het hoofdstuk uit is stuurt mama Lars en Rob naar de badkamer om hun tanden te poetsen. Papa neemt Lars daarna mee naar de slaapkamer en stopt hem in. Rob loopt terug naar mama, zou ze het vergeten zijn? Ze zit achter de laptop aan de eettafel. “Wat ben je aan het doen?”, vraagt hij. “Ik zet even de foto’s van vandaag op de computer, voordat ze kwijtraken. Kijk, deze van jou en Lars bij het beeld zijn leuk geworden.” Hij ziet ook een foto waarop hij met zijn handen op de rug naar het beeld opkijkt. Hij heeft niet gemerkt dat die is gemaakt, maar het is net of hij en Scott samen in gesprek zijn.